

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อผ. ๙๗/๒๕๖๓
คดีหมายเลขแดงที่ อผ. ๒๓ /๒๕๖๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓๑ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง	{	นายศุภกิจ สะท้อน	ผู้ฟ้องคดี
		เทศบาลเมืองแพร่	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองเชียงใหม่ คดีหมายเลขดำ ที่ ๒๗๒/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๓๒/๒๕๖๓

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของรถยนต์ยี่ห้อ ฮอนด้าซีวิค หมายเลขทะเบียน ณว ๘๘๓๖ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๙ นาฬิกา ขณะที่รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีจอดอยู่บริเวณหน้าที่ว่าการอำเภอเมืองแพร่และหน้าศาลากลางจังหวัดแพร่ เจ้าหน้าที่กองช่าง สังกัดสำนักงานเทศบาลเมืองแพร่ ได้ทำการรื้อถอนสายไฟฟ้า และสายสื่อสารที่เชื่อมโยงระหว่างสำนักงานเทศบาลเมืองแพร่กับเสาไฟฟ้าบริเวณหน้าที่ว่าการอำเภอเมืองแพร่ หลังจากได้ทำการรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารดังกล่าวออกแล้ว ส่งผลทำให้เกิดแรงเหวี่ยง และเป็นเหตุให้เสาไฟฟ้าบริเวณหน้าที่ว่าการอำเภอเมืองแพร่ล้มลง แล้วดึงเอาเสาไฟฟ้าอีกต้นที่ตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าศาลากลางจังหวัดแพร่หักโค่นล้มตามและล้มทับใส่รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีที่จอดอยู่ในบริเวณดังกล่าว ทำให้รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย และเกิดไฟไหม้บางส่วน ผู้ฟ้องคดีได้นำรถยนต์เข้าซ่อมที่อู่บริการน่านอโต้เซอร์วิส ตั้งแต่วันที่ ๙

/มิถุนายน...

มิถุนายน ๒๕๕๘ และได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ เรียกร้องค่าเสียหายไปยัง การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่พร้อมทั้งมีหนังสือลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๘ เรียกร้อง ค่าเสียหายต่อผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่ผู้รื้อถอนสายไฟฟ้า และสายสื่อสาร ต่อมาการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปดำเนินการเรียกร้องค่าเสียหายหรือค่าชดเชยจากผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้สั่งการ ให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารออกโดยไม่ได้แจ้งต่อการไฟฟ้า ส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อได้รับหนังสือเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ฟ้องคดีแล้ว กลับเพิกเฉย ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ขอทราบผลการพิจารณา ชดใช้ค่าเสียหายดังกล่าวจากผู้ถูกฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีจะต้องชำระเงินค่าซ่อมรถยนต์ จำนวน ๗๑,๔๓๐ บาท ซึ่งจะซ่อมแล้วเสร็จในวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ แต่หลังจากที่ ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ แต่อย่างไร ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการกระทำของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการกระทำละเมิด ต่อผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงเรียกร้องค่าเสียหายและค่าชดเชยอันเกิดจากการกระทำ ละเมิดต่อผู้ถูกฟ้องคดี ดังนี้ ค่าซ่อมรถยนต์ จำนวน ๗๑,๔๓๐ บาท ค่าชดเชยจากการ ไม่มีรถยนต์ใช้ในการเดินทางในระหว่างที่นำรถเข้าซ่อม เนื่องจากครอบครัวของผู้ฟ้องคดี มีรถยนต์เพียง ๑ คัน โดยปกติผู้ฟ้องคดีจะต้องใช้รถยนต์ในการเดินทางไปทำงาน (จังหวัดแพร่ - จังหวัดน่าน) และภรรยาของผู้ฟ้องคดีต้องใช้รถยนต์ในการเดินทางไปเรียนหนังสือและ เก็บข้อมูลทำวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอก ณ มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก (จังหวัดน่าน - จังหวัดพิษณุโลก) โดยคิดค่าชดเชยในช่วงเวลาดังกล่าว เป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท ต่อวัน รวมระยะเวลาในการซ่อมรถยนต์ จำนวน ๕๒ วัน เป็นเงินจำนวน ๑๐๔,๐๐๐ บาท และค่าเสื่อมสภาพรถยนต์จากอุบัติเหตุ เป็นเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ทั้งสิ้น ๒๒๕,๔๓๐ บาท

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๒๒๕,๔๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ทำละเมิด (วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๘) จนถึงวันฟ้อง รวมเป็นเงิน ๒๒๙,๐๙๐ บาท
 ๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของค่าเสียหาย นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี
 ๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ฟ้องคดี
- ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเหตุที่เสาไฟฟ้าโค่นทับรถยนต์ของ ผู้ฟ้องคดีเกิดจากเจ้าหน้าที่กองช่าง สังกัดหน่วยงานผู้ถูกฟ้องคดีรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสาร

/ที่เชื่อมโยง...

ที่เชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานผู้ถูกฟ้องคดีกับเสาไฟฟ้าบริเวณที่ว่าการอำเภอเมืองแพร่ออก ทำให้เกิดแรงเหวี่ยงเป็นเหตุให้เสาไฟฟ้าบริเวณที่ว่าการอำเภอเมืองแพร่ล้มลง แล้วดึงเอาเสาไฟฟ้า ต้นที่ตั้งบริเวณด้านหน้าศาลากลางจังหวัดแพร่หักโค่นล้มตามและทับรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีที่จอด ในบริเวณดังกล่าว นั้น ไม่เป็นจริง เนื่องจากผู้ที่รื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสาร คือ นายพนตร คอนรัมย์ และนายธเนศ อุปนนไชย ซึ่งมีชื่อเจ้าหน้าที่กองช่าง สังกัดหน่วยงานผู้ถูกฟ้องคดี และ ไม่มีสถานะเป็นลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดี เป็นเพียงผู้รับจ้างเหมาบริการเท่านั้น กล่าวคือ เดิม นายพนตร และนายธเนศ เป็นลูกจ้างตามภารกิจของผู้ถูกฟ้องคดี แต่เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดี ประสบปัญหาค่าใช้จ่ายด้านบุคลากรประเภทการจ่ายเงินเดือนประโยชน์ตอบแทนอื่น และเงิน ค่าจ้างของข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นและลูกจ้างจะสูงเกินกว่าร้อยละสี่สิบของเงิน งบประมาณรายจ่ายประจำปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๓ แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงจำเป็นต้องปรับลดค่าใช้จ่ายด้านบุคลากรลงด้วยการเลิกจ้างลูกจ้างตามภารกิจ และกรณีดังกล่าว สำนักพัฒนาระบบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๘๐๙.๓/ว ๑๔๕๑ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ และผู้ว่าราชการจังหวัดแพร่ มีหนังสือ ที่ พร ๐๐๒๓.๒/ว ๓๔๖๕ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗ เรื่อง แนวทางการเยียวยา พนักงานจ้างกรณีปรับลดค่าใช้จ่ายด้านบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ สรุปความว่า กรณี องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีค่าใช้จ่ายด้านบุคลากรมีแนวโน้มใกล้เคียงหรือเต็มร้อยละสี่สิบ ของเงินงบประมาณรายจ่ายประจำปีให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพิจารณาดำเนินการจ้าง พนักงานจ้างให้เป็นลักษณะการจ้างเหมาบุคคลธรรมดาแทน โดยไม่ให้มีการปลดออก เว้นแต่ พนักงานจ้างจะสมัครใจลาออกเอง ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้ดำเนินการตามหนังสือทั้งสองฉบับดังกล่าว โดยการเปลี่ยนแปลงสัญญาจ้างของนายพนตร และนายธเนศ จากการจ้างลูกจ้างตามภารกิจ เป็นการจ้างเหมาบริการ ในการเปลี่ยนสัญญาจ้างดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีจัดทำรายละเอียด ขอบเขตงานจ้าง (TOR) การจ้างบริการบุคลากรธรรมดาเพื่อปฏิบัติงานด้านช่างไฟฟ้า มีภารกิจ ที่ต้องปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ด้านช่างไฟฟ้า ซึ่งเป็นการกำหนดขอบเขตให้ปฏิบัติโดยชัดเจน และทำบันทึกตกลงการจ้างมีลักษณะเป็นจ้างทำของโดยในบันทึกข้อตกลงจ้างมิได้ระบุเรียกบุคคล ทั้งสองว่าลูกจ้าง แต่เรียกว่า “ผู้รับจ้าง” โดยมุ่งหมายถือเอาความสำเร็จของงานเป็นสำคัญ ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีอำนาจบังคับบัญชาดังเดิม หากมีการผิดข้อตกลงจ้างหรือประพฤติดน ติระเบียบวินัยจะไม่ถูกดำเนินการตามวินัย แต่จะถูกบอกเลิกสัญญาตามข้อตกลงจ้างแทน มีการตรวจรับงานจ้างเมื่อผู้รับจ้างได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผลสำเร็จ และผู้รับจ้างมีการบันทึก รายงานการปฏิบัติงานประจำวัน เพื่อส่งมอบงานจ้างกับผู้ถูกฟ้องคดี ดังนั้น สถานะ

/ของบุคคล...

ของบุคคลทั้งสองจึงมีลักษณะเป็นเพียงผู้รับจ้างเหมาบริการ มิได้มีลักษณะเป็นลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดี เมื่อนายพนตร และนายธเนศ มิได้เป็นลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดี จึงมิใช่ “เจ้าหน้าที่” ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดต่อผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดถ้าหากมีอยู่จริง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และความเสียหายหรือค่าเสียหายถ้าหากมีอยู่จริง นายพนตร และนายธเนศ จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นการเฉพาะตัว ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ศาลจึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาเนื่องจากไม่ใช่ข้อพิพาทเกี่ยวกับการทำละเมิดของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจเดือดร้อนเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ แจ้งไปยังการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ เพื่อเรียกร้องค่าเสียหายที่เสาไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ล้มทับรถยนต์ของผู้ฟ้องคดี และได้รับการตอบกลับจากการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ว่าให้ผู้ฟ้องคดีไปดำเนินการเรียกร้องค่าเสียหายและค่าชดเชยกับผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้สั่งการให้เจ้าหน้าที่รื้อถอนเสาไฟฟ้าและสายสื่อสารออก โดยไม่ได้แจ้งการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ ทำให้เสาไฟฟ้ามล้มทับรถยนต์ของผู้ฟ้องคดี นั้น หนังสือ ที่ มท ๕๓๐๗.๑๘/พร.(ปบ.) - ๑๓๔๓๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างถึงเป็นเพียงหนังสือที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ ตรวจสอบเบื้องต้นฝ่ายเดียว โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ร่วมตรวจสอบ และที่ผู้ฟ้องคดีอ้างกรณีการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่แจ้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ติดต่อหรือประสานงานกับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ ให้เข้าร่วมดำเนินการรื้อถอน ทำให้เกิดเหตุการณ์เสาไฟฟ้าหักโค่นทับรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีจนได้รับความเสียหาย นั้น เป็นเพียงความเห็นของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ฝ่ายเดียว หลังเกิดเหตุเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้ตรวจสอบสภาพเสาไฟฟ้าที่ล้มปรากฏว่าโคนต้นเสาไฟฟ้ามีรอยแตก มีคราบโคลนและดินติดบริเวณจุดแตกหักแสดงให้เห็นว่าเสาไฟฟ้าที่เกิดเหตุได้หักอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเทียบกับรอยแตกที่ถูกกระแทกในขณะที่โคนล้มลงจะไม่มีคราบโคลนและไม่มีดินติดอยู่และรอยสีที่แตกของเสาไฟฟ้าจะเป็นสีขาว แสดงให้เห็นว่ารอยแตกนั้นเป็นรอยแตกใหม่ แตกต่างจากโคนเสาไฟฟ้าที่หักอีกด้านหนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าการที่เสาไฟฟ้ายังไม่ล้มลงเพราะมีสายไฟฟ้าและสายสื่อสารยึดดึงไว้ทั้งสี่ด้าน การรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารออก จึงไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เสาไฟฟ้างดังกล่าวโค่นล้ม อีกทั้งการที่จะพิจารณาการกระทำโดยละเมิดหรือจงใจต้องพิจารณาจากพฤติการณ์การกระทำ

/ในขณะที่...

ในขณะที่กระทำการนั้นเป็นสำคัญว่า ผู้กระทำจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่น โดยผิดกฎหมายหรือไม่ ไม่ใช่พิจารณาว่าได้ติดต่อหรือประสานงานให้เข้าร่วมดำเนินการรื้อถอนหรือไม่ เพราะแม้ไม่มีการติดต่อประสานงาน หรือการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่จะเข้าร่วมดำเนินการรื้อถอนหรือไม่ เมื่อเสาไฟฟ้าที่เกิดเหตุมีรอยหักแตกอยู่ก่อนแล้ว จึงไม่มีความมั่นคง มีความชำรุดบกพร่องไม่พร้อมใช้งานอยู่ก่อนแล้ว เป็นกรณีที่มีการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ ไม่ดูแลรักษาทรัพย์สินของตนตามหน้าที่ให้พร้อมที่จะใช้งานได้ ดังนั้น ไม่ว่าบุคคลใดรื้อถอนสายไฟฟ้าออกจากเสาไฟฟ้าที่ได้กระทำไปโดยปกติตั้งวิญญูชนพึงกระทำ โดยเข้าใจว่าเสาไฟฟ้าพร้อมใช้งานได้ตามปกติทั่วไป และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงอื่นว่าได้ทราบแล้วว่าเสาไฟฟ้าง่าชำรุดไม่พร้อมใช้งานอยู่ก่อน การกระทำเพียงรื้อถอนสายไฟออกจากเสาไฟฟ้าที่เป็นอุปกรณ์ออก จึงไม่ใช่เป็นผลโดยตรงที่ทำให้เสาไฟฟ้าโค่นล้มได้ กรณีตามข้อเท็จจริงการที่ผู้รับจ้างเพียงรื้อถอนสายไฟฟ้าออกจากเสาไฟฟ้าดังที่บุคคลในภาวะเช่นเดียวกันกับผู้รับจ้างพึงกระทำตามวิสัยและพฤติการณ์ กับทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีการกระทำอื่นใดนอกเหนือจากการรื้อถอนสายไฟฟ้าที่เป็นสาเหตุให้เสาไฟฟ้าโค่นล้มได้ และข้อเท็จจริงยังปรากฏว่าเสาไฟฟ้าไม่ได้โค่นล้มลงในทันทีทันใดที่มีการรื้อถอนสายสื่อสาร แต่โค่นล้มลงเมื่อได้รื้อถอนสายสื่อสารเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยสายสื่อสารที่รื้อถอนนั้นได้วางอยู่บนพื้นผิวจราจรแล้วเสาไฟฟ้าจึงโค่นล้มลง แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเสาไฟฟ้าชำรุดไม่พร้อมใช้งานอยู่ก่อนแล้ว กรณีจึงถือไม่ได้ว่าเป็นการกระทำที่ปราศจากความระมัดระวัง ซึ่งในภาวะวิสัยและพฤติการณ์อันจะเป็นการกระทำโดยประมาทได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างกรณีที่มีการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ แจ้งว่ารายละเอียดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด พนักงานผู้รับผิดชอบงานในส่วนนี้ได้ให้ปากคำกับพนักงานสอบสวน เอกสารดังกล่าวสรุปความได้เพียงว่าพนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ได้ตรวจสอบพบว่ามีเสาไฟฟ้าการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จำนวน ๒ ต้นหักโค่น ซึ่งลักษณะของการหักโค่นของเสาไฟฟ้าทั้ง ๒ ต้น เป็นลักษณะหักคอติด สาเหตุเบื้องต้นเกิดจากผู้ถูกฟ้องคดีรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารจากเสาไฟฟ้า มีผลทำให้เกิดแรงเหวี่ยงเป็นเหตุให้เสาไฟฟ้าทั้ง ๒ ต้นหักโค่น จากการตรวจสอบของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ พบว่าความเสียหายหรือค่าเสียหายมิได้เป็นผลจากการทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีหรือผู้รับจ้าง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีต่อศาลปกครอง กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องค่าเสียหาย ค่าชดเชยจากผู้ถูกฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีได้นำมาเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดี นั้น การที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่แจ้งผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นเพียงความเห็นของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ฝ่ายเดียวไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ต้องปฏิบัติตาม และแม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่าการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ และหนังสือลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ พร้อมแนบหนังสือยินยอมขอใช้

/ค่าเสียหาย...

ค่าเสียหายมาด้วยเพื่อแจ้งค่าเสียหาย จำนวน ๑๕,๗๖๙ บาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็มิได้خذใช้
 ค่าสินไหมทดแทนแก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ลงลายมือชื่อ
 ยินยอมชดใช้ค่าเสียหาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าหนังสือทั้งสองฉบับดังกล่าวเป็นเพียง
 หนังสือทวงถามเท่านั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสาร โดยไม่ได้แจ้งให้
 การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ทราบและร่วมรื้อถอนสายไฟฟ้า พนักงานสอบสวนพิจารณาแล้ว
 เห็นว่า มิได้เกิดจากการกระทำความผิดอาญา จึงแจ้งให้การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคและคู่กรณี
 ที่เกี่ยวข้องไปเรียกร้องค่าเสียหายในทางแพ่งกันต่อไป ประกอบกับรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี
 ของสถานีตำรวจภูธรเมืองแพร่ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ ได้ระบุเพียงรายการทรัพย์สิน
 ที่เสียหายเท่านั้น รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีดังกล่าวทั้ง ๒ ฉบับ จึงเป็นเพียงการแจ้งความ
 ไว้เป็นหลักฐานเท่านั้น ไม่มีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่จะต้องปฏิบัติตาม และมีใช้พยานหลักฐาน
 ที่จะนำมารับฟังเป็นที่ยุติและผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีหรือผู้รับจ้างว่าเป็นผู้กระทำละเมิดต่อทรัพย์สิน
 ของผู้ฟ้องคดีได้ อีกทั้งไม่อาจถือได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีหรือผู้รับจ้างยอมรับหรือถือว่ายอมรับ
 ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีทั้ง ๒ ฉบับ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีมิได้
 ร่วมตกลงกับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคที่จะระงับข้อพิพาทอันเป็นลักษณะของสัญญา
 ประนีประนอมยอมความได้ การแจ้งความในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี จึงเป็นการกระทำ
 ฝ่ายเดียวของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ ข้อเท็จจริงจึงไม่อาจรับฟังได้ว่า ความเสียหาย
 หรือค่าเสียหายเป็นผลจากการทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีหรือของผู้รับจ้าง ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่
 ผู้เดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจต้องเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ เพราะมิได้
 มีสภาพบังคับที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องปฏิบัติ กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๖
 มิถุนายน ๒๕๕๘ และหนังสือลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้
 ค่าเสียหาย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ นั้น เจ้าหน้าที่ของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีได้เคยเชิญผู้ฟ้องคดีมาทำความเข้าใจแล้วว่า ผู้ที่รื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสาร
 ไม่ใช่ลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน แต่ผู้รับจ้างจะต้อง
 รับผิดชอบเป็นการเฉพาะตัว และอยู่ในระหว่างที่เจ้าหน้าที่จะได้เสนอผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณา เมื่อเป็น
 กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ต้องรับผิดชอบ การที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดียังไม่แจ้งผลการพิจารณา
 เป็นหนังสือให้ผู้ฟ้องคดีทราบจึงไม่เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ
 ประกอบกับตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๘ และหนังสือลงวันที่ ๒๒
 กรกฎาคม ๒๕๕๘ ถึงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง
 ยังไม่พ้นหนึ่งร้อยแปดสิบวันในการพิจารณาคำขอของผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ
 ความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ สำหรับค่าช่อมรณนต์ จำนวน ๗๑,๔๓๐ บาท นั้น
 ในการช่อมรณนต์ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีร่วมตรวจสอบว่าอุปกรณ์ส่วนใดบ้าง

/ที่ได้รับ...

ที่ได้รับความสะดวก ความเสียหายเป็นผลโดยตรงจากการกระทำละเมิดหรือไม่ และ ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบหรือไม่ จึงเชื่อว่าค่าสินไหมทดแทนที่เป็นค่าซ่อมรถยนต์นั้น สูงเกินจริง กรณีผู้ฟ้องคดีขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เป็นค่าชดเชยจากการไม่มีรถยนต์ใช้ในการเดินทาง เป็นเงิน จำนวน ๑๐๔,๐๐๐ บาท นั้น ค่าเสียหายดังกล่าวมิใช่ค่าเสียหายโดยตรงจากการกระทำ ละเมิด อีกทั้งไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีมีอำนาจเรียกร้องค่าเสียหาย ดังกล่าว ประกอบกับการคิดคำนวณค่าเสียหายจำนวน ๒,๐๐๐ บาท ต่อวัน นั้น ไม่ได้ชี้แจง รายละเอียดให้ชัดแจ้งว่าเป็นค่าเสียหายเกี่ยวกับเรื่องใด จึงเป็นการคิดค่าเสียหายที่ไกล เกินกว่าเหตุ กรณีค่าเสื่อมสภาพรถยนต์จากอุบัติเหตุ จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดีมีอาจ เรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวได้เนื่องจากเมื่อผู้ฟ้องคดีทำการซ่อมรถยนต์ให้ใช้การตามปกติ และคืนสู่สภาพเดิมเสมือนหนึ่งไม่มีความเสียหายแล้ว กรณีจึงไม่มีความเสียหายหลงเหลืออยู่ ที่ผู้ฟ้องคดีจะเรียกร้องให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่ตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ เดิมนายพนตร คอนรัมย์ และนายธเนศ อุปันนัไชย เป็นลูกจ้างตามภารกิจของผู้ถูกฟ้องคดี แต่ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีจะทำสัญญาจ้างบุคคลทั้งสอง เป็นผู้รับจ้างเหมาบริการก็ตาม แต่บุคคลทั้งสองก็ยังคงเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานในหน่วยงาน ของผู้ถูกฟ้องคดี ดังนั้น นายพนตรและนายธเนศ จึงมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามบทนิยาม มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นอกจากนั้น ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่บัญญัติว่า ... เจ้าหน้าที่ หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้างหรือผู้ปฏิบัติงาน ประเภทอื่น ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งในฐานะเป็นกรรมการหรือฐานะอื่นใด... แสดงให้เห็นว่า บทกฎหมายดังกล่าวประสงค์ให้คำว่า เจ้าหน้าที่ มีความหมายอย่างกว้าง แม้ว่าบุคคลนั้น จะมีใช่ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐก็ตาม แต่หากเป็นผู้ปฏิบัติงาน ประเภทอื่นก็ย่อมอยู่ในความหมายของคำว่า เจ้าหน้าที่ เช่นกัน ซึ่งในคดีนี้ แม้ข้อเท็จจริง จะเป็นไปตามคำกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีว่า เดิมนายพนตร และนายธเนศ เคยเป็นลูกจ้าง แต่ต่อมามีภายหลังเป็นผู้รับจ้างเหมาบริการ ซึ่งถ้ามาปฏิบัติหน้าที่ตามภารกิจตามที่กฎหมาย กำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี ตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ นายพนตร และนายธเนศ จึงเป็นเจ้าหน้าที่ ตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ว่าบุคคลทั้งสอง มิใช่เจ้าหน้าที่ จึงฟังไม่ขึ้น เมื่อผู้ฟ้องคดีฟ้องว่านายพนตร และนายธเนศได้รับมอบหมายจาก ผู้ถูกฟ้องคดีให้รื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารออกเป็นเหตุให้เสาไฟฟ้าล้มทับรถยนต์ ของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องศาล

/กรณี...

กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ คดีนี้มีใช้เป็นคดีที่อยู่ในอำนาจ พิจารณาพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดน่านและมูลคดีเกิดที่จังหวัดแพร่ คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจ พิจารณาพิพากษาของศาลปกครองเชียงใหม่ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๙๔ (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบข้อ ๒ ของประกาศที่ประชุมใหญ่ ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด เรื่อง ให้ศาลปกครองเชียงใหม่ และศาลปกครองพิษณุโลก มีเขตอำนาจเพิ่มเติมในจังหวัดใกล้เคียง ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๕ ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดี ฟังไม่ขึ้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายเทศบาลกำหนดให้ต้องปฏิบัติภายใน เขตเทศบาลที่รับผิดชอบในการให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น แม้นายพเนตร และนายธเนศ จะเป็นช่างไฟฟ้า และได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีให้รื้อถอนสายไฟฟ้าและ สายสื่อสารออกจากเสาไฟฟ้า และในการรื้อถอนดังกล่าวจะต้องใช้ความรู้ความสามารถ ตามมาตรฐานวิชาชีพเป็นอย่างดีดังวิสัยวิญญูชนพึงกระทำ แต่ในการรื้อถอนสายไฟฟ้า และสายสื่อสารออกจากเสาไฟฟ้า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีการประสานงานกับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จังหวัดแพร่ซึ่งมีความเชี่ยวชาญโดยตรงมากกว่า ประกอบกับสถานที่ทำการรื้อถอนสายไฟฟ้า และสายสื่อสารอยู่ในเขตศูนย์ราชการจำนวนมาก เช่น หน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดีเอง ที่ว่าการ อำเภอเมืองแพร่ ศาลากลางจังหวัดแพร่ และอื่น ๆ ซึ่งต้องมีประชาชนเข้ามารับบริการสาธารณะ จากหน่วยงานของรัฐเป็นจำนวนมาก ผู้ถูกฟ้องคดีมอบหมายให้นายพเนตร และนายธเนศ รื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารกันเอง เป็นเหตุให้เสาไฟฟ้ามั้มทับรถยนต์ของผู้ฟ้องคดี ได้รับความเสียหาย กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้ความระมัดระวังในการรื้อถอน อย่างพอสมควรแก่เหตุ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อน หรือเสียหายจากการกระทำละเมิดของนายพเนตร และนายธเนศ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของ ผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีย่อมมีอำนาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของนายพเนตร และนายธเนศ ผู้ทำละเมิดให้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และศาลมีอำนาจกำหนด ค่าบังคับโดยสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีใช้เงินซึ่งเป็นค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากการกระทำละเมิดได้ ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น และเมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๘ นายพเนตร และนายธเนศ ได้รื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารออก ทำให้เสาไฟฟ้าของ

/การไฟฟ้า...

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ บริเวณหน้าศาลากลางจังหวัดแพร่ จำนวน ๑ ต้น
ล้มทับรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำรถยนต์เข้าซ่อมที่อู่ยาน
ออดีเซอร์วิส เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ และซ่อมเสร็จเมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘
คิดเป็นเงินค่าซ่อมรถยนต์ ตามใบเสร็จรับเงินลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ จำนวน
๗๑,๔๓๐ บาท ผู้ฟ้องคดีย่อมรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีในวันดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดี
นำคดีมาฟ้องศาลปกครอง เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๘ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีภายในหนึ่งปี
นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง
ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ กรณีที่ผู้ฟ้องคดีชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดี
มิได้มีการพิจารณาคำร้องขอให้ชดใช้ค่าเสียหายของผู้ฟ้องคดีตามหนังสือลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน
๒๕๕๘ และลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ รวมทั้งไม่ได้แจ้งผลการดำเนินการในเรื่องดังกล่าว
ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแต่อย่างใด ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาคำขอของผู้ฟ้องคดี
ตามหนังสือลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๘ และลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ และเชิญ
ผู้ฟ้องคดีมาทำความเข้าใจแล้ว พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีให้ใช้สิทธิเรียกร้องตามกระบวนการ
พิจารณาทางศาลแล้ว แต่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมิได้แจ้งผลการพิจารณาตามหนังสือทั้งสองฉบับ
ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เนื่องจากสำคัญคิดว่าเมื่อได้แจ้งเป็นวาจาแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องแจ้งหนังสืออีก
กรณีจึงต้องฟังว่าผู้ฟ้องคดีไม่ประสงค์ใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดี
ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิด
ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ประสงค์ใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนทางศาล โดยการ
ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ข้อที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่าผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน
๒๕๕๘ และหนังสือลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ถึงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่
ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ยังไม่พ้นหนึ่งร้อยแปดสิบวันในการพิจารณาคำขอ
ของผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่
พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงฟังไม่ขึ้น

เมื่อได้วินิจฉัยมาแล้วว่า นายพนตร คอนรัมย์ และนายธเนศ อุพนันไชย
เป็นเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิด
ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้มอบหมายให้นายพนตร และนายธเนศ รื้อถอน
สายไฟฟ้าและสายสื่อสารบริเวณหน้าหน่วยงานผู้ถูกฟ้องคดี ที่ว่าการอำเภอเมืองแพร่ และ
ศาลากลางจังหวัดแพร่ โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าได้มีการขอความร่วมมือจากการไฟฟ้า
ส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับไฟฟ้า แม้นายพนตร และ
นายธเนศ จะปฏิบัติหน้าที่ในฐานะช่างไฟฟ้าก็ตาม แต่การรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสาร
ในกรณีนี้อยู่ในสถานที่ซึ่งมีหน่วยงานราชการหลายหน่วยงานของรัฐซึ่งมีหน้าที่ให้การ

/บริการ...

บริการสาธารณะประชาชนที่เข้ามาใช้บริการประจำวันเป็นจำนวนมาก บุคคลที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นนายพเนตรและนายธเนศหรือผู้ถูกฟ้องคดีควรจะมีการประสานงานในการรื้อถอน สายไฟฟ้าและสายสื่อสารจากหน่วยงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ก่อนเพื่อป้องกัน เหตุภัยอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นได้ การที่นายพเนตร และนายธเนศรวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดี มิได้ประสานงานกับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่เสียก่อนแล้วปล่อยให้ นายพเนตรและ นายธเนศทำการรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารออก จนเป็นเหตุให้เสาไฟฟ้าของการไฟฟ้า ส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ บริเวณหน้าศาลากลางจังหวัดแพร่ จำนวน ๑ ต้น ล้มทับและไฟไหม้ รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงเป็นการกระทำที่ปราศจากความระมัดระวัง ซึ่งบุคคลในภาวะและวิสัยเช่นเดียวกับนายพเนตรและนายธเนศ พึงจะต้องมี แต่ก็หาได้ใช้ ความระมัดระวังให้เพียงพอไม่ การกระทำดังกล่าวจึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ โดยมีขอบด้วยกฎหมาย และเป็นเหตุให้รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายโดยตรง อันเป็น การกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อการกระทำของนายพเนตรและนายธเนศ ที่รื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารดังกล่าว เป็นการปฏิบัติงานในหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบ ในผลแห่งการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และเมื่อรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำรถยนต์เข้าซ่อมที่อู่บริการน่านอโต้เซอร์วิส ตั้งแต่วันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ และมีหนังสือลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๘ เรียกร้องค่าเสียหายแก่ ผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่ผู้รื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสาร ดังนี้ ค่าซ่อมรถยนต์เบื้องต้นประเมินจากความเสียหาย จำนวน ๘๙,๖๑๐ บาท ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถยนต์ ๔๐๐ บาท ต่อวัน เป็นเวลา ๔๕ วัน เป็นเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท และค่าเสื่อมสภาพ รถยนต์จากอุบัติเหตุ จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๑๗,๖๑๐ บาท และมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ขอทราบผลการพิจารณาชดใช้ค่าเสียหายดังกล่าวจากผู้ถูกฟ้องคดี ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีไปรับรถยนต์ คิดเป็นเงินค่าซ่อมรถยนต์ ตามใบเสร็จรับเงินลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๗๑,๔๓๐ บาท กรณีจึงต้องถือว่า ค่าซ่อมรถยนต์ ตามใบเสร็จรับเงินลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๗๑,๔๓๐ บาท เป็นค่าเสียหายที่แท้จริง ตามมาตรา ๒๒๒ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน จำนวน ๗๑,๔๓๐ บาท แก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนค่าขาดประโยชน์จากการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ใช้รถยนต์ในระหว่างที่ซ่อมแซมตั้งแต่วันที่ทำละเมิด คือ วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๘ จนถึงวันที่ซ่อมรถยนต์เสร็จ วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เป็นเวลา ๕๒ วัน ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องค่าชดเชยในช่วงเวลาดังกล่าว จำนวน ๒,๐๐๐ บาท ต่อวัน

/เป็นเงินจำนวน...

เป็นเงินจำนวน ๑๐๔,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ใช้รถยนต์ในการเดินทางไปทำงาน (จังหวัดแพร่ – จังหวัดน่าน) และภรรยาต้องใช้รถยนต์เดินทางไปเรียนหนังสือและเก็บข้อมูล ทำวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอก ณ มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก (จังหวัดน่าน – จังหวัดพิษณุโลก) เป็นประจำ การที่ผู้ฟ้องคดีต้องขาดประโยชน์จากการนำรถยนต์คันดังกล่าว ไปใช้ประโยชน์เป็นเวลา ๕๒ วัน จึงเป็นผลโดยตรงที่ไม่ไกลไปกว่าเหตุแห่งการกระทำละเมิด ที่ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบ แต่อย่างไรก็ดี ค่าชดเชยที่ผู้ฟ้องคดีเรียกมาวันละ ๒,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานหลักฐานใดมาแสดงยืนยัน เช่น หลักฐานเกี่ยวกับการต้องเสียค่าเช่ารถยนต์ ที่นำมาใช้แทนระหว่างนั้น คงมีแต่พยานหลักฐานท้ายคำฟ้อง คือ หนังสือลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๘ ที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นต่อนายกเทศมนตรีเมืองแพร่ขอเรียกร้องค่าเสียหาย ซึ่งในข้อ ๒ ของหนังสือดังกล่าวระบุว่า “ค่าขาดผลประโยชน์จากการใช้รถ ๔๐๐ บาท ต่อวัน” การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลแล้วขอมาในอัตราวันละ ๒,๐๐๐ บาท จึงสูงเกินควร ศาลจึงมีอำนาจกำหนดตามที่เห็นควรได้ ตามมาตรา ๔๓๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ เมื่อพิจารณาถึงสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันประกอบการเดินทางในเวลากลางวัน จากจังหวัดน่านไปจังหวัดแพร่มีความจำเป็นต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางไม่ว่าจะเป็น การเดินทางโดยรถยนต์โดยสารประจำทางหรือรถยนต์ส่วนตัว จึงเห็นควรใช้ดุลพินิจกำหนด ค่าเสียหายในส่วนนี้ให้ในอัตราวันละ ๕๐๐ บาท เป็นเวลา ๕๒ วัน คิดเป็นเงินจำนวน ๒๖,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีได้เรียกร้องค่าเสื่อมสภาพรถยนต์จากอุบัติเหตุ จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท โดยอ้างว่าเป็นค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากมูลค่าที่ลดลงของรถยนต์และค่าซ่อมระบบไฟฟ้า ระบบแก๊ส หรือความเสียหายภายในของรถยนต์ที่อาจจะมีขึ้นในอนาคต นั้น เห็นว่า ตามปกติของการใช้สอยทรัพย์สินโดยเฉพาะรถยนต์ย่อมมีความเสื่อมสภาพเป็นธรรมดา ของทรัพย์สินที่มีการใช้สอยไปเป็นปกติตามกาลเวลา แต่การเสื่อมสภาพของรถยนต์ ในกรณีนี้หาใช่การเสื่อมสภาพไปตามปกติธรรมดาไม่ หากแต่เป็นพฤติการณ์พิเศษ ซึ่งเป็น ผลโดยตรงมาจากการกระทำละเมิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบ หากมีการขายรถยนต์ในอนาคต ซึ่งจะต้องมีการหักค่าเสื่อมสภาพของรถยนต์จากรอยตำหนิที่มีความชำรุดบกพร่อง อันเนื่องมาจากเหตุที่ไม่ใช่ปกติธรรมดา ซึ่งจะต้องหักค่าเสื่อมสภาพกรณีเช่นนี้มากกว่า ค่าเสื่อมสภาพอันเนื่องมาจากการใช้งานตามปกติของการใช้รถยนต์ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดี ได้อ้างว่าตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีซื้อรถยนต์มาได้ทำประกันภัยรถยนต์ชั้น ๑ ตลอด และดูแลรักษารถยนต์ เป็นอย่างดีตามวิสัยวิญญูชนพึงรักษาทรัพย์สินของของตน โดยผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ให้การโต้แย้ง ให้เห็นเป็นอย่างอื่น จึงต้องรับฟังว่ารถยนต์ของผู้ฟ้องคดีก่อนการกระทำละเมิดไม่มีความชำรุด บกพร่องหรือเสื่อมสภาพแต่อย่างใด การที่ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องค่าเสื่อมสภาพรถยนต์จากอุบัติเหตุ จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท จึงพอสมควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งการกระทำละเมิดแล้ว

/ศาลจึงมี...

ศาลจึงมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ได้ตามสมควร เป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท ตามมาตรา ๔๓๘
วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้
ค่าสินไหมทดแทน จำนวน ๑๔๗,๔๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่
วันทำละเมิด วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๘ จนถึงวันฟ้องคดี วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๘ จำนวน
๘๖ วัน คิดเป็นดอกเบี้ย จำนวน ๒,๖๐๕.๒๖ บาท รวมเป็นเงินค่าสินไหมทดแทนจำนวนทั้งสิ้น
๑๕๐,๐๓๕.๒๖ บาท ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นอกจากนี้
ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๔๗,๔๓๐ บาท
นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน
จำนวน ๑๕๐,๐๓๕.๒๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน
๑๔๗,๔๓๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ภายใน
๖๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดีแก่ผู้ฟ้องคดี
คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์โดยขอถือเอาคำให้การและคำให้การเพิ่มเติมใน
ศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองเชียงใหม่) พร้อมพยานหลักฐานเป็นส่วนหนึ่งของการอุทธรณ์
และเพิ่มเติมว่า คำว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง
และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ในความหมายผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานทางปกครอง
ควรต้องแปลความให้สอดคล้องกับความหมายของคำว่า ข้าราชการ พนักงานลูกจ้าง
คณะบุคคลที่มีกฎหมายกำหนดให้มีการบรรจุแต่งตั้งให้เป็นผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงาน
ทางปกครอง ผู้ปฏิบัติงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นน่าจะหมายความถึงนายกเทศมนตรี
ประธานสภา สมาชิกสภาเทศบาล โดยบุคคลดังกล่าวมีประกาศและแต่งตั้งให้เป็นผู้
ผู้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยไม่รวมถึงนายพนเตร คอนรัมย์
และนายธเนศ อุปนันไชย ซึ่งเป็นเพียงผู้รับจ้างเหมาบริการอันมีลักษณะเป็นสัญญาจ้างทำของ
ด้วยเหตุผลเดียวกันนี้ การแปลความหมายของคำว่า เจ้าหน้าที่ ตามนัยมาตรา ๔
แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ควรต้องแปลความหมาย
ผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่นในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้สอดคล้องกับคำว่าข้าราชการ
พนักงาน ลูกจ้าง ผู้ได้รับการแต่งตั้งตามที่กฎหมายกำหนดให้แต่งตั้ง เช่น นายกเทศมนตรี
ประธานสภา สมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งไม่น่าขยายความรวมถึงรับจ้างเหมาบริการซึ่งเป็นสัญญา
จ้างทำของ อีกทั้ง ศาลปกครองชั้นต้นยังไม่ได้วินิจฉัยในประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า
นายพนเตรและนายธเนศมิใช่เจ้าหน้าที่ของกองช่างและไม่มีสถานะเป็นลูกจ้าง เนื่องจาก
ได้เปลี่ยนแปลงสัญญาจ้างนายพนเตรและนายธเนศเป็นการจ้างเหมาบริการซึ่งมีลักษณะ

/เป็นการจ้างเหมา...

เป็นการจ้างเหมาบุคคลธรรมดา โดยนายพนตรและนายธเนศต้องปฏิบัติงานตามรายละเอียดของขอบเขตงานจ้างด้านช่างไฟฟ้าที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนดขึ้น และในบันทึกตกลงจ้างได้ระบุฐานะของนายพนตรและนายธเนศว่าเป็น ผู้รับจ้าง โดยมุ่งหมายถือเอาความสำเร็จของงานเป็นสำคัญ ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีอำนาจบังคับบัญชา หากมีการผิดข้อตกลงจ้างหรือประพฤติดนผิดระเบียบวินัยจะไม่ถูกดำเนินการทางวินัย แต่จะถูกบอกเลิกสัญญาตามข้อตกลงจ้างแทน มีการตรวจรับงานจ้างเมื่อผู้รับจ้างได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผลสำเร็จและผู้รับจ้างจะต้องบันทึกรายงานปฏิบัติงานประจำทุกวันเพื่อส่งมอบงาน สถานะของนายพนตรและนายธเนศจึงเป็นเพียงผู้รับจ้างเหมาบริการมิได้มีลักษณะเป็นลูกจ้างจึงไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยแต่เพียงว่านายพนตรและนายธเนศยังคงเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดี จึงมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเป็นเจ้าหน้าที่ตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เพราะเป็นผู้ปฏิบัติงานอื่นจึงไม่ถูกต้อง และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีมอบหมายให้นายพนตรและนายธเนศปฏิบัติงานก็มีใช่เป็นการมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในความหมายหรือในฐานะเป็นลูกจ้างหรือในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือในฐานะของเจ้าหน้าที่ แต่เป็นการมอบหมายให้ปฏิบัติงานตามขอบเขตงานจ้างที่กำหนดในข้อตกลงจ้างในฐานะผู้รับจ้างซึ่งมิใช่กรณีที่อยู่ใต้บังคับของพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อมิใช่เจ้าหน้าที่ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิด กรณีพิพาทจึงมิใช่ข้อพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คดีนี้จึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองเชียงใหม่)

ผู้ถูกฟ้องคดียังเห็นว่า กรณีเสาไฟฟ้าหักโค่นทับรถยนต์ของผู้ฟ้องคดี ข้อเท็จจริงปรากฏว่าเสาไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ได้แตกหักอยู่ก่อนแล้ว กล่าวคือหลังเกิดเหตุเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้ตรวจสอบสภาพเสาไฟฟ้างดังกล่าวพบว่า โคนต้นเสาไฟฟ้ามีรอยแตก มีคราบโคลนและดินติดบริเวณจุดแตกหัก แสดงให้เห็นว่าเสาไฟฟ้าที่เกิดเหตุได้หักอยู่ก่อนแล้วเมื่อเทียบกับรอยแตกที่ถูกกระแทกในขณะที่โคนล้มลงไม่มีคราบโคลน ไม่มีดินติดอยู่ และรอยสีที่แตกของเสาไฟฟ้าเป็นสีขาว แสดงว่าเป็นรอยใหม่แตกต่างจากโคนเสาไฟฟ้าที่หักอีกด้านหนึ่งที่มีคราบโคลนและดินติดกับรอยแตกที่เป็นสีน้ำตาล จึงเชื่อได้ว่าเสาไฟฟ้างดังกล่าวแตกหักอยู่ก่อนแล้ว แต่การที่เสาไฟฟ้ายังไม่ล้มลงเพราะมีสายไฟฟ้า

/และสายสื่อสาร...

และสายสื่อสารยึดไว้ทั้งสี่ด้าน การรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารจึงมิใช่สาเหตุที่ทำให้เสาไฟฟ้างัดง่าวโค่นล้ม อีกทั้งการที่จะพิจารณาการกระทำโดยละเมิดหรือจงใจต้องพิจารณาจากพฤติการณ์ในขณะที่กระทำเป็นสำคัญว่าผู้กระทำจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายหรือไม่ มิใช่พิจารณาว่าได้ติดต่อหรือประสานงานให้เข้าร่วมดำเนินการรื้อถอนหรือไม่ มาเป็นเหตุยกขึ้นอ้างว่าเป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ เพราะการที่เสาไฟฟ้ามีรอยแตกหักอยู่ก่อนแล้วเป็นกรณีที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ไม่ดูแลรักษาทรัพย์สินของตนตามหน้าที่ให้พร้อมใช้งานได้ การที่บุคคลใดรื้อถอนสายไฟฟ้าออกจากเสาไฟฟ้าโดยได้กระทำตามปกติดังที่วิญญูชนพึงกระทำและไม่ปรากฏข้อเท็จจริงอื่นใดว่าได้ทราบอยู่แล้วว่าเสาไฟฟ้างัดง่าวชำรุดไม่พร้อมใช้งานอยู่ก่อนการรื้อสายไฟฟ้า การรื้อสายไฟฟ้าออกจากเสาไฟฟ้าจึงมิใช่ผลโดยตรงที่ทำให้เสาไฟฟ้างัดง่าวโค่นล้ม ดังนั้น การที่ผู้รับจ้างเพียงรื้อถอนสายไฟฟ้าออกจากเสาไฟฟ้างัดง่าวที่บุคคลในภาวะเช่นเดียวกับผู้รับจ้างพึงกระทำตามวิสัยและพฤติการณ์ และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีการกระทำอื่นใดนอกเหนือจากการรื้อถอนสายไฟฟ้าที่เป็นสาเหตุให้เสาไฟฟ้างัดง่าวโค่นล้มได้ อีกทั้งข้อเท็จจริงยังปรากฏว่าเสาไฟฟ้าไม่ได้โค่นล้มในทันทีที่มีการรื้อถอนสายสื่อสาร แต่ล้มเมื่อได้รื้อถอนสายสื่อสารเสร็จเรียบร้อยและสายสื่อสารที่รื้อถอนได้วางอยู่บนพื้นผิวจราจรแล้วเสาไฟฟ้าจึงโค่นล้มลง แสดงให้เห็นชัดเจนว่าเสาไฟฟ้างัดง่าวชำรุดไม่พร้อมใช้งานอยู่ก่อนแล้ว กรณีจึงถือไม่ได้ว่าเป็นการกระทำที่ปราศจากความระมัดระวัง อันจะเป็นการกระทำโดยประมาทได้ นอกจากนั้น การที่ผู้รับจ้างรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารซึ่งเป็นอุปกรณ์ส่วนหนึ่งของเสาไฟฟ้าออกจากเสาไฟฟ้าโดยทั่วไปไม่น่าจะทำให้เสาไฟฟ้างัดง่าวโค่นล้มได้ เพราะการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคมีหน้าที่ดูแลบำรุงรักษาเสาไฟฟ้าให้มีความมั่นคงถาวรโดยปกติทั่วไปของวิญญูชนย่อมเข้าใจและเชื่อว่าเสาไฟฟ้าทุกต้นอยู่ในสภาพมั่นคงถาวรพร้อมใช้งาน จึงไม่มีเหตุที่ต้องหาวิธีการค้ำยันเสาไฟฟ้าให้มีความมั่นคงแข็งแรง และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดที่บ่งบอกว่า ก่อนผู้รับจ้างทำการรื้อถอน เสาไฟฟ้างัดง่าวใช้งานไม่ได้ตามปกติข้อเท็จจริงยังปรากฏอีกว่า ภายหลังจากเกิดเหตุเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้ตรวจสอบเสาไฟฟ้าที่โค่นล้มพบว่า โคนต้นเสาไฟฟ้ามีรอยแตกอยู่ก่อนแล้ว เป็นรอยแตกบริเวณโคนต้นเสาไฟฟ้าซึ่งฝังอยู่ใต้ดินไม่ปรากฏให้เห็นออกมาภายนอก กรณีจึงถือไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีปล่อยปละละเลยไม่ตรวจสอบ ผลของความเสียหายจึงมิได้เป็นผลโดยตรงจากการกระทำของนายพนตรและนายธเนศ ผู้ถูกฟ้องคดียังเห็นว่า รถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ณว ๘๘๓๖ กรุงเทพมหานคร ในขณะที่เกิดเหตุได้จอดอยู่บริเวณขอบฟุตบาทสีขาว - แดง ซึ่งมีความหมายว่าห้ามจอดรถยนต์ทุกประเภทและตลอดเวลา การที่ผู้ฟ้องคดีจอดรถยนต์บริเวณดังกล่าวจึงมีส่วนกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายอยู่ด้วย ดังนั้น แม้บริเวณที่เกิดเหตุจะมีประชาชนเข้ามาใช้บริการประจำวันเป็นจำนวนมากแต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีรถยนต์ของ

/ประชาชน...

ประชาชนคนอื่นๆ ได้จัดบริเวณดังกล่าวและไม่ปรากฏว่ารถยนต์คันอื่นๆ ได้รับความเสียหาย เมื่อผู้ฟ้องคดีมีส่วนผิดอยู่ด้วย การที่ศาลปกครองชั้นต้นให้เหตุผลว่า การรื้อถอนสายไฟฟ้า และสายสื่อสารในกรณีนี้อยู่ในสภาพที่ซึ่งมีหน่วยงานราชการหลายหน่วยงานของรัฐซึ่งมีหน้าที่ในการบริการสาธารณะประชาชนเข้ามาใช้บริการประจำวันเป็นจำนวนมาก แล้ววินิจฉัยว่าเป็นการกระทำที่ปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะและวิสัยเช่นเดียวกับนายพนตร และนายธเนศพึงจะต้องมีแต่หาได้ใช้ความระมัดระวังให้เพียงพอไม่ การกระทำดังกล่าวจึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นเหตุให้รถยนต์ของผู้ฟ้องคดี ได้รับความเสียหายโดยตรงอันเป็นการกระทำละเมิด จึงไม่ถูกต้อง และศาลปกครองชั้นต้น ควรต้องหักส่วนค่าสินไหมทดแทนที่ผู้ฟ้องคดีมีส่วนทำความผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายออก ตามนัยมาตรา ๒๒๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัย ให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดเต็มจำนวนเงิน ๗๑,๔๓๐ บาท ตามใบเสร็จรับเงินค่าซ่อมรถยนต์ จึงไม่ชอบและเป็นการกำหนดค่าสินไหมทดแทนโดยยังมีได้พิจารณาถึงพฤติการณ์และ ความร้ายแรงแห่งละเมิดตามมาตรา ๔๓๘ แห่งประมวลกฎหมายเดียวกัน

สำหรับการกำหนดค่าเสื่อมสภาพรถยนต์นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า โดยสภาพ รถยนต์คันพิพาทเป็นรถยนต์ที่มีการใช้งานมานาน โดยผู้ฟ้องคดีอ้างค่าซ่อมระบบไฟฟ้า ระบบแก๊สหรือความเสียหายภายในของรถยนต์ที่อาจจะมีขึ้นในอนาคต นั้น เป็นการคาดการณ์ ล่วงหน้าของผู้ฟ้องคดีเอง ประกอบกับเหตุผลที่ว่าหากมีการขายรถยนต์ในอนาคตจะต้องมีการ หักค่าเสื่อมสภาพของรถยนต์จากรอยตำหนิที่มีความชำรุดบกพร่องก็เป็นการคาดการณ์ ในสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นเช่นเดียวกัน การกำหนดค่าเสื่อมสภาพซึ่งมีจำนวนถึง ๕๐,๐๐๐ บาท จึงไม่ถูกต้อง เพราะโดยปกติเมื่อมีการซ่อมแซมรถยนต์ ผู้เป็นเจ้าของย่อมต้องพยายามซ่อมแซม ให้อยู่ในสภาพเดิมหรือใกล้เคียงสภาพเดิมมากที่สุด ค่าเสื่อมสภาพจึงไม่มีหลงเหลืออยู่อีกต่อไป ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ทำประกันภัยรถยนต์ชั้น ๑ ตลอด ก็ไม่น่าจะเป็นเหตุผลในการคำนวณ ค่าเสื่อมสภาพรถยนต์ เพราะการทำประกันภัยรถยนต์เป็นการคุ้มครองอุบัติเหตุของผู้ขับขี่รถยนต์ไม่เกี่ยวข้องกับการเสื่อมสภาพของรถยนต์ และการที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการซ่อมแซม รถยนต์ต้องดำเนินการดัดแปลงหลังคาโครงเสาประตูด้านซ้ายและอุปกรณ์บางชนิดย่อม ส่งผลกระทบต่อโครงสร้างความปลอดภัยแข็งแรงของรถยนต์เพราะอุปกรณ์ที่เปลี่ยนซ่อมแซม ไม่สมบูรณ์แข็งแรงดังอุปกรณ์ที่ติดตั้งมาจากโรงงานผลิตโดยตรง นั้น เป็นเพียงความรู้สึก ของผู้ฟ้องคดีเองซึ่งอาจมีผลต่อสภาพจิตใจของผู้ฟ้องคดีอยู่บ้างแต่ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดว่า เมื่อดำเนินการซ่อมรถยนต์ดังกล่าวแล้ว รถยนต์ดังกล่าวได้เสียรูปไปหรือไม่สามารถใช้งานได้ ตามปกติอย่างไร และข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ได้ทำการซ่อมแซมเฉพาะความเสียหายที่เกิด แต่สภาพภายนอกหากในอนาคตมีความเสียหายหรือชำรุดของระบบไฟฟ้าภายในรถยนต์

/หรือระบบ...

หรือระบบแก๊สติดตั้งในรถยนต์อันเนื่องมาจากไฟลุกไหม้อาจจะส่งผลต่อความปลอดภัยของผู้ฟ้องคดีหรือผู้ขับขี่ นั้น ล้วนแต่เป็นข้อเท็จจริงที่ยังไม่เกิดขึ้นและไม่แน่นอนว่าจะเกิดขึ้นหรือไม่ เพราะเป็นเหตุการณ์ในอนาคต เป็นเพียงการคาดหมายของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น มิใช่ความเสียหายที่แน่นอนที่จะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนได้ กรณีจึงไม่อาจนำค่าเสื่อมสภาพรถยนต์มากำหนดเป็นค่าเสียหายให้กับผู้ฟ้องคดีได้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า เดิมนายพนตร คอนรัมย์ และนายธเนศ อุปนนไชย เป็นลูกจ้างตามภารกิจของผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้จัดทำสัญญาจ้างเหมาบริการกับบุคคลทั้งสอง แต่บุคคลทั้งสองยังคงปฏิบัติงานในหน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดี ดังนั้น นายพนตร และนายธเนศ จึงมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามบทนิยามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเป็นเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และแม้จะกำหนดว่าเป็นสัญญาจ้างเหมาบริการ แต่เมื่อนายพนตร และนายธเนศ ได้ปฏิบัติงานตามที่ผู้แทนของส่วนราชการ (ผู้ว่าจ้างตามสัญญา) มอบหมาย ซึ่งมีอำนาจและหน้าที่จัดทำบริการสาธารณะตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ และพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยได้รับค่าจ้างเป็นรายเดือนทุกวันสิ้นเดือน นิตินันท์ จึงเป็นในฐานะลูกจ้างกับนายจ้าง เมื่อได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดียังเห็นว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า เสไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ได้แตกหักอยู่ก่อนแล้ว เนื่องจากหลังเกิดเหตุเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้ตรวจสอบสภาพเสไฟฟ้าดังกล่าวปรากฏว่าโคนต้นเสไฟฟ้ามีรอยแตก มีคราบโคลนและดินติดบริเวณจุดแตกหักแสดงให้เห็นว่าเสไฟฟ้าที่เกิดเหตุได้หักอยู่ก่อนแล้ว แต่การที่เสไฟฟ้ายังไม่ล้มลงเพราะมีสายไฟฟ้าและสายสื่อสารยึดดึงไว้ทั้งสี่ด้านเท่านั้น การกระทำเพียงร้อยอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารออกจึงมิใช่สาเหตุที่ทำให้เสไฟฟ้างดังกล่าวโค่นล้ม นั้น แสดงให้เห็นว่าการหักโค่นเกิดจากการกระทำด้วยแรงทางกายภาพของบุคคล มิได้เกิดจากเหตุตามธรรมชาติที่สุดวิสัยที่จะป้องกัน และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า การกระทำเพียงร้อยอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสาร มิใช่สาเหตุที่ทำให้เสไฟฟ้าโค่นล้ม นั้น เป็นคำกล่าวที่ขาดความรับผิดชอบต่อหน้าที่ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะส่วนราชการได้อาศัยอำนาจตามกฎหมายในการปฏิบัติงาน โดยหลักการปฏิบัติงานที่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนโดยทั่วไปพึงจะต้องตระหนักถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นให้รอบคอบและรัดกุมที่สุด ประกอบกับมาตรา ๗ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ การบริหารราชการ

/เพื่อประโยชน์...

เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน หมายถึง การปฏิบัติราชการที่มีเป้าหมายเพื่อให้เกิดความผาสุก และความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน ความสงบและปลอดภัยของสังคมส่วนรวม ตลอดจนประโยชน์สูงสุดของประเทศ จึงถือได้ว่าการปฏิบัติงานของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการกระทำที่บกพร่องต่อหน้าที่ และกระทำการโดยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ซึ่งหน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็น ส่วนราชการที่มีภารกิจในการบริการสาธารณะตามกฎหมายจักต้องให้ความรอบคอบระมัดระวัง ในการปฏิบัติหน้าที่ โดยเฉพาะงานไฟฟ้า พึงต้องอาศัยบุคคลหรือหน่วยงานที่มีความชำนาญ และเชี่ยวชาญตามสาขาวิชาชีพเฉพาะมาร่วมตรวจสอบความปลอดภัย รวมทั้งกำหนดวิธีการทำงาน ที่ถูกต้อง จึงถือได้ว่าปราศจากความระมัดระวังที่บุคคลในภาวะและวิสัยเช่นนั้นพึงจะต้องมี การกระทำดังกล่าวจึงเป็นการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย และเป็นสาเหตุทำให้รถยนต์ของผู้ ฟ้องคดีได้รับความเสียหายโดยตรง อันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อนายพนนทร และนายธนศ ซึ่งเป็นบุคคลที่กระทำการ รื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารออก ได้ปฏิบัติงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบในผลแห่งการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวว่า ไม่ปรากฏว่ามีรถยนต์ของประชาชนคนอื่นๆ จอดบริเวณดังกล่าวและ ไม่ปรากฏว่ารถยนต์คันอื่นๆ ได้รับความเสียหาย เป็นคำกล่าวที่คลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง ที่ถูกคือ มีรถยนต์กระบะยี่ห้อฮิซุซุ รุ่นดีแมกซ์ สีบรอนซ์เทา ของข้าราชการท่านหนึ่งที่ปฏิบัติงานอยู่ใน ศาลากลางจังหวัดแพร่ได้ถูกเสาไฟกิ่งอีกต้นล้มใส่เช่นเดียวกับรถยนต์ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเสาไฟกิ่ง ดังกล่าวถูกเสาไฟฟ้าต้นที่โคนล้มทับรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีตีสั่ง จึงทำให้เสาไฟกิ่งล้มตาม ซึ่งผู้ฟ้องคดี พบและพูดคุยกับข้าราชการคนดังกล่าวในการร่วมกันเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ถูกฟ้องคดี โดยเจ้าของรถยนต์คันดังกล่าวระบุว่า เสาไฟกิ่งได้ล้มเฉี่ยวด้านข้างของตัวรถยนต์ทำให้มีรอยขีดขูด เป็นบางส่วน ซึ่งหากทำการร้องเรียนหน่วยงานผู้ถูกฟ้องคดีคงต้องใช้ระยะเวลาานกว่าจะได้รับการชดเชย จึงไม่ประสงค์จะเรียกร้องค่าเสียหาย จากเหตุการณ์ดังกล่าวจะเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดี ไม่ได้มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงให้ครบถ้วนถูกต้องและไม่มีการประเมินความเสียหายที่เกิดขึ้น จากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำละเมิด ดังกล่าว หากผู้ฟ้องคดีทราบหรือพบว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะมีการปฏิบัติงานเกี่ยวกับไฟฟ้า ย่อมต้อง รับผิดชอบย้ายรถยนต์ออกไปจากบริเวณที่เกิดเหตุทันทีตามวิสัยของวิญญูชนจะพึงระวังรักษา ทรัพย์สินของตน ผู้ฟ้องคดีจะไม่ยอมให้ทรัพย์สินของตนเองต้องเสี่ยงกับความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้น จากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่อย่างแน่นอนและด้วยจิตสำนึกของวิญญูชนที่ควรให้ความสะดวก ต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งกรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ตั้งกรวย ปิดถนน หรือกั้นเขตพื้นที่ ในการปฏิบัติงานเพื่อป้องกันอันตราย และไม่มีประกาศเสียงตามสายหรือประชาสัมพันธ์ให้ บุคคลทั่วไปได้ทราบหรือห้ามเดินทางผ่านพื้นที่ดังกล่าว รวมทั้งให้เคลื่อนย้ายรถยนต์ในบริเวณนั้น

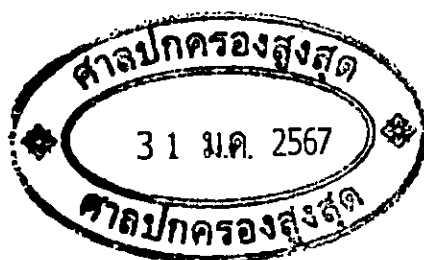
/ออกไป...

ออกไป ซึ่งโดยปกติทั่วไปบริเวณดังกล่าวจะมีรถยนต์ของส่วนราชการและเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน หรือผู้มาติดต่อราชการจอดอยู่เป็นประจำ นอกจากนั้น จากการศึกษาที่ผู้ฟ้องคดีได้นำรถยนต์ไปซ่อมแซม ตามที่ได้รับความเสียหายโดยการเปลี่ยนโครงหลังคาและเคาะตัวถังส่วนด้านบนของประตูกองน้ำ ทั้ง ๒ ด้าน ซึ่งจากการเปลี่ยนโครงหลังคาครยนต์ดังกล่าว ปัจจุบันหากฝนตกครยนต์ของผู้ฟ้องคดี จะมีน้ำฝนซึมลงมาในตัวรถทั้ง ๒ ด้าน จากบริเวณรอยต่อระหว่างส่วนของหลังคาครยนต์กับ โครงประตูกองน้ำทั้ง ๒ ด้าน ซึ่งเป็นรอยต่อระหว่างตัวถังเดิมของรถยนต์กับส่วนของหลังคาครยนต์ที่เปลี่ยน ภายหลังจากได้รับความเสียหาย จึงเห็นได้ว่าความเสียหายอันเกิดจากความเสื่อมสภาพของรถยนต์ ภายหลังจากที่ได้ซ่อมแซมมิได้เกิดจากความเสื่อมสภาพของรถยนต์ตามกาลเวลา ซึ่งรถยนต์ที่ใช้ โดยปกติทั่วไปจะไม่มีน้ำรั่วของน้ำเข้ามาภายในรถยนต์ กรณีดังกล่าวจึงเป็นผลโดยตรงจากการ กระทำละเมิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบ มิใช่การเสื่อมสภาพไปตามปกติ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบ ในส่วนของค่าเสื่อมสภาพรถยนต์ดังกล่าว

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลง เป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ราชการอยู่ที่สำนักงานธนารักษ์ พื้นที่จังหวัดแพร่ ภายใต้อาคารศาลากลางจังหวัดแพร่ นายพนตร คอนรัมย์ และนายธเนศ อุพนันไชย เดิมเป็นลูกจ้างตามภารกิจของผู้ถูกฟ้องคดี เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีประสบปัญหาค่าใช้จ่าย ด้านบุคลากรประเภทการจ่ายเงินเดือนประโยชน์ตอบแทนอื่น และเงินค่าจ้างของข้าราชการ หรือพนักงานส่วนท้องถิ่นและลูกจ้างจะสูงเกินกว่าร้อยละสี่สิบของเงินงบประมาณรายจ่าย ประจำปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงปรับลดค่าใช้จ่ายด้านบุคลากรลง ด้วยการเลิกจ้างลูกจ้างตามภารกิจ ตามหนังสือสำนักงาน ก.จ., ก.ท. และ ก.อบต. ส่วนที่สุด ที่ มท ๐๘๐๙.๓/ว ๑๔๕๑ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ และหนังสือศาลากลางจังหวัดแพร่ ที่ พร ๐๐๒๓.๒/ว ๓๔๖๕ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗ เรื่อง แนวทางการเยียวยาพนักงานจ้าง กรณีปรับลดค่าใช้จ่ายด้านบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้ ทำสัญญาจ้างนายพนตร และนายธเนศ เป็นผู้รับจ้างเหมาบริการแทน ต่อมา เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๘ ขณะที่นายพนตร และนายธเนศ รื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารที่เชื่อมโยง ระหว่างสำนักงานเทศบาลเมืองแพร่กับเสาไฟฟ้าบริเวณหน้าที่ว่าการอำเภอเมืองแพร่ออก ปรากฏว่ามีเสาไฟฟ้าหักโค่นล้มทับรถยนต์ หมายเลขทะเบียน ฉว ๘๘๓๖ กรุงเทพมหานคร

/ของผู้ฟ้องคดี...

ของผู้ฟ้องคดีที่จอดอยู่ในบริเวณดังกล่าวได้รับความเสียหายและไฟไหม้รถยนต์เป็นบางส่วน ผู้ฟ้องคดีจึงนำรถยนต์เข้าซ่อมที่อู่บริการนานอโต้เซอร์วิส ตั้งแต่วันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ เรียกร้องค่าเสียหายไปยังการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จังหวัดแพร่พร้อมทั้งมีหนังสือลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๘ เรียกร้องค่าเสียหายต่อผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่ผู้รื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสาร ต่อมาการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปดำเนินการ เรียกร้องค่าเสียหายหรือค่าชดเชยจากผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการ รื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารออกโดยไม่ได้แจ้งต่อการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อได้รับหนังสือเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ฟ้องคดีแล้วกลับเพิกเฉย ผู้ฟ้องคดี จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ขอทราบผลการพิจารณาชดเชยค่าเสียหาย ดังกล่าวจากผู้ถูกฟ้องคดี หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีไปปรับรถยนต์ คิดเป็นเงินค่าซ่อมรถยนต์ ตามใบเสร็จรับเงินลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๗๑,๔๓๐ บาท ผู้ฟ้องคดีและครอบครัวได้รับความเดือดร้อนจากการไม่ได้ใช้รถยนต์ในระหว่าง ที่ซ่อมแซมรถยนต์คันดังกล่าว เนื่องจากมีความจำเป็นต้องใช้รถยนต์ในการเดินทางประจำวัน การทำงาน และเรียนหนังสือ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเรียกค่าเสียหายและค่าชดเชย ดังนี้ ค่าซ่อมรถยนต์ จำนวน ๗๑,๔๓๐ บาท ค่าชดเชยจากการไม่มีรถยนต์ใช้ในการเดินทาง ในระหว่างที่รถยนต์เข้าซ่อมอู่บริการ เนื่องจากครอบครัวมีรถยนต์เพียง ๑ คัน โดยปกติ ผู้ฟ้องคดีจะต้องใช้รถยนต์ในการเดินทางไปทำงาน (จังหวัดแพร่ - จังหวัดน่าน) และภรรยา ต้องใช้รถยนต์เดินทางไปเรียนหนังสือและเก็บข้อมูลทำวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอก ณ มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก (จังหวัดน่าน - จังหวัดพิษณุโลก) เป็นประจำ โดยคิด เป็นเงินค่าชดเชยในช่วงเวลาดังกล่าว จำนวน ๒,๐๐๐ บาท ต่อวัน รวมระยะเวลาในการซ่อม จำนวน ๕๒ วัน เป็นเงิน ๑๐๔,๐๐๐ บาท และค่าเสื่อมสภาพรถยนต์จากอุบัติเหตุ เป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๒๕,๔๓๐ บาท รวมทั้งดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๒๒๕,๔๓๐ บาท นับแต่วันทำละเมิดจนถึงวันฟ้อง และถัดจากวันฟ้อง จนจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นได้พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ ค่าสินไหมทดแทน เป็นค่าซ่อมรถยนต์จำนวน ๗๑,๔๓๐ บาท ค่าขาดประโยชน์จากการ ไม่มีรถยนต์ใช้ในการเดินทางในระหว่างที่รถเข้าซ่อม จำนวน ๕๒ วัน เป็นเงินจำนวน ๒๖,๐๐๐ บาท และค่าเสื่อมสภาพรถยนต์จากอุบัติเหตุ เป็นเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๑๔๗,๔๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันทำละเมิด จนถึงวันฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๒,๖๐๕.๒๖ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๑๕๐,๐๓๕.๒๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๔๗,๔๓๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดี

/เป็นต้นไป...

เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดีแก่ผู้ฟ้องคดี คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ผู้ถูกฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วย จึงอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีรวม ๒ ประเด็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า นายพนเนตร คอนรัมย์ และ นายธเนศ อุปันนัไชย ซึ่งเป็นผู้รื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสาร เป็นเพียงผู้รับจ้างเหมาบริการ มิได้เป็นลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดี จึงมิใช่เจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อบุคคลทั้งสองมิได้เป็นลูกจ้างหรือเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดในผลแห่งละเมิดตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่จะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นการเฉพาะตัวตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองชั้นต้น จึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษา เนื่องจากมิใช่ข้อพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กรณีจึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า ข้อพิพาทในคดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

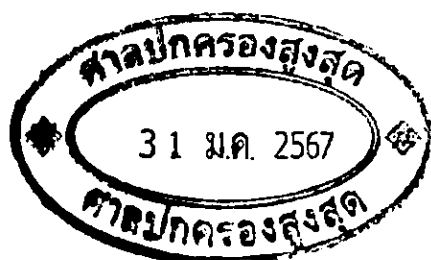
พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “หน่วยงานทางปกครอง” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม ส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจที่ตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ และให้หมายความรวมถึงหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครองหรือให้ดำเนินกิจการทางปกครอง “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า (๑) ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง คณะบุคคล หรือผู้ที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานทางปกครอง (๒) คณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท คณะกรรมการหรือบุคคลซึ่งมีกฎหมายให้อำนาจในการออกกฎ คำสั่ง หรือมติใดๆ ที่มีผลกระทบต่อบุคคล และ (๓) บุคคลที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือในกำกับดูแลของหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตาม (๑) หรือ (๒) มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑)... (๓) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงาน

/ทางปกครอง...

ทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “เจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่น ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งในฐานะเป็นกรรมการหรือฐานะอื่นใด “หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น และรัฐวิสาหกิจที่สร้างขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกา และให้หมายความรวมถึงหน่วยงานอื่นของรัฐที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย และมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้

แม้ข้อเท็จจริงจะฟังได้ว่า นายพนตร คอนรัมย์ และนายธเนศ อุปนนไชย เป็นเพียงผู้รับจ้างเหมาบริการตามที่ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้าง แต่ตามสัญญาจ้างและรายละเอียดขอบเขตงานจ้าง (TOR) ได้กำหนดให้บุคคลทั้งสองปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งช่างไฟฟ้า สังกัดผู้ถูกฟ้องคดี ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจหน้าที่โดยตรงตามกฎหมายที่จะต้องจัดให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่นภายในเขตพื้นที่ของตน การที่นายพนตรและนายธเนศได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีตามสัญญา เพื่อให้ปฏิบัติงานด้านช่างไฟฟ้าตามอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี กรณีจึงถือว่าบุคคลทั้งสองเป็นผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่นซึ่งมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีมีฐานะเป็นราชการส่วนท้องถิ่น จึงเป็นหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวและเป็นหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า นายพนตรและนายธเนศซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งช่างไฟฟ้า ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีให้ทำการรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารที่เชื่อมโยงระหว่างสำนักงานเทศบาลเมืองแพร์กับเสาไฟฟ้าบริเวณหน้าที่ว่าการอำเภอเมืองแพร์ หลังจากที่ได้ทำการรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารดังกล่าวออกแล้ว ส่งผลทำให้เกิดแรงเหวี่ยงและเป็นเหตุให้เสาไฟฟ้าบริเวณหน้าที่ว่าการอำเภอเมืองแพร์ล้มลง แล้วดึงเอาเสาไฟฟ้าอีกต้นที่ตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าศาลากลางจังหวัดแพร์หักโค่นล้มตามและล้มทับใส่รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีที่จอดอยู่ในบริเวณดังกล่าวได้รับความเสียหาย ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่นายพนตรและนายธเนศอยู่ในสังกัดจึงต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่

/ของตน...

ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ การที่ผู้ฟ้องคดีนำข้อพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดดังกล่าวมาฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี กรณีจึงเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดี จึงฟังไม่ขึ้น

ประเด็นที่สอง เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น และมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้

คดีนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นายพนตร คอนรัมย์ และนายธเนศ อุปนนไชย ซึ่งดำรงตำแหน่งช่างไฟฟ้า ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีให้ดำเนินการรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารที่เชื่อมโยงระหว่างสำนักงานเทศบาลเมืองแพร่กับเสาไฟฟ้าบริเวณหน้าที่ว่าการอำเภอเมืองแพร่ ซึ่งถือเป็นภารกิจตามอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะต้องจัดให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่นตามมาตรา ๕๓ (๗) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แต่การรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารซึ่งมีเสาไฟฟ้าเป็นฐานเชื่อมโยงดังกล่าว แม้จะเป็นการกระทำตามอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีและอยู่ภายในเขตพื้นที่ของผู้ถูกฟ้องคดีก็ตาม แต่ก็ถือเป็นทรัพย์สินที่อยู่ในความรับผิดชอบของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการตรวจสอบและบำรุงรักษาระบบไฟฟ้าด้วยกัน ประกอบกับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ถือเป็นหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการติดตั้งและรื้อถอนระบบไฟฟ้าสาธารณะ การที่นายพนตรและนายธเนศได้ดำเนินการรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารที่เชื่อมโยงระหว่างสำนักงานเทศบาลเมืองแพร่กับเสาไฟฟ้าบริเวณหน้าที่ว่าการอำเภอเมืองแพร่ตามลำพัง โดยไม่ได้แจ้งประสานไปยังการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ให้เข้าร่วมดำเนินการด้วย จนเป็นเหตุให้เสาไฟฟ้าบริเวณหน้าที่ว่าการอำเภอเมืองแพร่ล้มลงแล้วดึงเอาเสาไฟฟ้าอีกต้นที่ตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าศาลากลางจังหวัดแพร่หักโค่นล้มตามและล้มทับใส่รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีที่จอดอยู่ในบริเวณดังกล่าวได้รับความเสียหาย

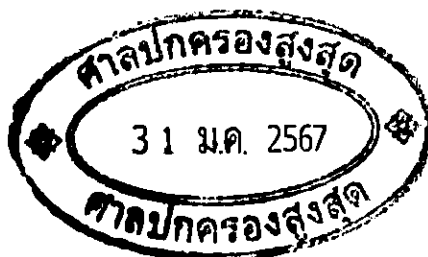

/ยอมถือได้ว่า...

ย่อมถือได้ว่า เป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวังที่บุคคลตั้งเช่นนายพนตร และนายธเนศจักต้องมิตามวิสัยและพฤติการณ์ และอาจใช้ความระมัดระวังเช่นว่านั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ การกระทำของนายพนตรและนายธเนศดังกล่าวจึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อโดยมิชอบด้วยกฎหมาย และเป็นเหตุให้รถยนต์หมายเลขทะเบียน ณว ๘๘๓๖ กรุงเทพมหานคร ของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย อันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อนายพนตรและนายธเนศเป็นเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติงานในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า เสาไฟฟ้าที่เกิดเหตุได้มีรอยแตกหักอยู่ก่อนแล้ว แต่ที่ยังไม่โค่นล้มเพราะสายไฟฟ้าและสายสื่อสารยึดติดไว้ทั้งสี่ด้าน เสาไฟฟ้างดังกล่าวจึงมีความชำรุดไม่พร้อมใช้งานอยู่ก่อนแล้ว เป็นกรณีที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ไม่ดูแลรักษาทรัพย์สินของตนตามหน้าที่ให้พร้อมใช้งาน นั้น เห็นว่า แม้เสาไฟฟ้าจะเป็นทรัพย์สินของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ ซึ่งการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่มีหน้าที่จะต้องดูแลรักษาก็ตาม แต่การรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารซึ่งพาดผ่านบนเสาดังกล่าวนั้นเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องแจ้งประสานไปยังการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดแพร่ซึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สินดังกล่าวให้เข้าตรวจสอบก่อนดำเนินการรื้อถอน มิใช่ดำเนินการรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารออกโดยพลการ ส่วนการที่เสาดังกล่าวจะโค่นล้มหรือไม่นั้น ไม่ได้มีสาเหตุมาจากรอยแตกหักที่มีอยู่ก่อนแล้ว แต่เกิดจากการรื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสารของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี โดยไม่ได้ใช้ความระมัดระวังอย่างเพียงพอ จึงทำให้เกิดแรงเหวี่ยงหลังการรื้อถอนเสร็จสิ้นแล้ว และส่งผลทำให้เสาล้มลงแล้วดึงเอาเสาไฟฟ้าอีกต้นหักโค่นล้มตามและล้มทับใส่รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีโดยตรง อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

คดีมีประเด็นวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี เพียงใด

เห็นว่า มาตรา ๒๒๒ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่าการเรียกเอาค่าเสียหายนั้น ได้แก่ เรียกค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายเช่นที่ตามปกติย่อมเกิดขึ้นแต่การไม่ชำระหนี้ นั้น วรรคสอง บัญญัติว่า เจ้าหนี้จะเรียกค่าสินไหมทดแทนได้แม้กระทั่งเพื่อความเสียหายอันเกิดแต่พฤติการณ์พิเศษ หากว่าคู่กรณีที่เกี่ยวข้องได้คาดเห็นหรือควรจะได้คาดเห็นพฤติการณ์เช่นนั้นล่วงหน้าก่อนแล้ว มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ถ้าฝ่ายผู้เสียหายได้มีส่วนทำความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งก่อให้เกิดความเสียหายด้วยไซ้ ทานว่า

/หนี้อันจะต้อง...

หนึ่งอันจะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ฝ่ายผู้เสียหายมากน้อยเพียงใดนั้นต้องอาศัยพฤติการณ์เป็นประมาณ ข้อสำคัญก็คือว่าความเสียหายนั้นได้เกิดขึ้นเพราะฝ่ายไหนเป็นผู้ก่อยิ่งหย่อนกว่ากันเพียงไร มาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ค่าสินไหมทดแทนจะพึงใช้โดยสถานใด เพียงใด นั้นให้ศาลวินิจฉัยตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด วรรคสอง บัญญัติว่า อนึ่ง ค่าสินไหมทดแทนนั้น ได้แก่ การคืนทรัพย์สินอันผู้เสียหายต้องเสียไปเพราะละเมิดหรือใช้ราคาทรัพย์สินนั้น รวมทั้งค่าเสียหายอันจะพึงบังคับให้ใช้เพื่อความเสียหายอย่างใด ๆ อันได้เกิดขึ้นนั้นด้วย และมาตรา ๔๔๒ บัญญัติว่า ถ้าความเสียหายได้เกิดขึ้นเพราะความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดของผู้ต้องเสียหายประกอบด้วยไซ้ ท่านให้นำบทบัญญัติแห่งมาตรา ๒๒๓ มาใช้บังคับ โดยอนุโลม

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ภายหลังจากที่เสาไฟฟ้าบริเวณด้านหน้าศาลากลางจังหวัดแพร่หักโค่นล้มทับใส่รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีที่จอดอยู่ในบริเวณดังกล่าวจนได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีได้นำรถยนต์ดังกล่าวเข้าซ่อมที่อู่บริการน่านอโต้เซอร์วิส ตั้งแต่วันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ และมีหนังสือลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๘ เรียกร้องค่าเสียหายต่อผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่ผู้รื้อถอนสายไฟฟ้าและสายสื่อสาร โดยมีรายการดังต่อไปนี้ ๑. ค่าซ่อมรถยนต์เบื้องต้นประเมินจากความเสียหาย จำนวน ๘๙,๖๑๐ บาท ๒. ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถยนต์จำนวน ๔๐๐ บาท ต่อวัน เป็นเวลา ๔๕ วัน เป็นเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท และ ๓. ค่าเสื่อมสภาพรถยนต์จากอุบัติเหตุ จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๑๗,๖๑๐ บาท และผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ขอรทราบบผลการพิจารณาขอใช้ค่าเสียหายดังกล่าวจากผู้ถูกฟ้องคดี ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้ไปรับรถยนต์และชำระค่าซ่อมรถยนต์ให้แก่อู่บริการน่านอโต้เซอร์วิส เป็นเงินจำนวน ๗๑,๔๓๐ บาท ปรากฏตามใบเสร็จรับเงิน ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ กรณีจึงถือได้ว่า ค่าซ่อมรถยนต์ตามใบเสร็จรับเงินดังกล่าวเป็นค่าเสียหายที่แท้จริงอันเกิดจากการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๗๑,๔๓๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ส่วนค่าขาดประโยชน์จากการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ใช้รถยนต์ในระหว่างที่ซ่อมแซม ตั้งแต่วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๘ จนถึงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เป็นเวลา ๕๒ วัน นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้เรียกร้องค่าขาดประโยชน์ในช่วงเวลาดังกล่าว เป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท ต่อวัน เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่มีรถยนต์ใช้ในการเดินทาง เพราะครอบครัวของผู้ฟ้องคดีมีรถยนต์เพียง ๑ คัน โดยผู้ฟ้องคดีต้องใช้รถยนต์ในการเดินทางไปทำงาน (จังหวัดแพร่ - จังหวัดน่าน) และภรรยาของผู้ฟ้องคดีต้องใช้รถยนต์ในการเดินทางไปเรียนหนังสือและเก็บข้อมูลทำวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาเอก ณ มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก (จังหวัดน่าน -

/จังหวัด...

จังหวัดพิษณุโลก) กรณีจึงเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยตรงจากการกระทำละเมิด
 ที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบ อย่างไรก็ดี การเยียวยาความเสียหายในเรื่องดังกล่าวย่อมต้อง
 ปรากฏความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงและสามารถพิสูจน์ให้เห็นได้เป็นรูปธรรม แต่กรณีนี้ไม่ปรากฏ
 เอกสารพยานหลักฐานยืนยันข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้เสียค่าใช้จ่ายในการเช่ารถยนต์
 เพื่อนำไปใช้ในการเดินทางไปทำงานหรือไปเรียนหนังสือระหว่างที่ต้องนำรถยนต์คันดังกล่าว
 ไปซ่อมที่อู่บริการน่านอโต้เซอร์วิสแต่อย่างใด การที่ศาลจะกำหนดค่าชดเชยตามที่ผู้ฟ้องคดี
 เรียกร้องเป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาทต่อวัน โดยไม่ปรากฏพยานหลักฐานหรือรายละเอียด
 ที่ชัดเจนย่อมไม่เป็นธรรมแก่คู่กรณีฝ่ายที่ต้องรับผิดชอบ เมื่อสำนักงานคณะกรรมการกำกับและ
 ส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (สำนักงาน คปภ.) ได้กำหนดอัตราค่าขาดประโยชน์
 จากการใช้รถระหว่างซ่อม โดยกำหนดให้รถยนต์ส่วนบุคคลไม่เกิน ๗ ที่นั่ง ได้รับค่าขาดประโยชน์
 จากการใช้รถในอัตราไม่น้อยกว่าวันละ ๕๐๐ บาท และผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้อุทธรณ์โต้แย้ง
 การใช้ดุลพินิจในการกำหนดอัตราค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถดังกล่าวของศาลปกครองชั้นต้น
 ที่กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีได้รับค่าเสียหายในส่วนนี้ในอัตรารวันละ ๕๐๐ บาท ซึ่งเป็นอัตราเดียวกับ
 อัตราค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถระหว่างซ่อมสำหรับรถยนต์ส่วนบุคคลไม่เกิน ๗ ที่นั่ง
 ของสำนักงาน คปภ. ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้ในอัตราร
 วันละ ๕๐๐ บาท เป็นเวลา ๕๒ วัน คิดเป็นเงินจำนวน ๒๖,๐๐๐ บาท จึงเหมาะสมแล้ว

สำหรับค่าเสื่อมสภาพรถยนต์จากอุบัติเหตุตามที่ผู้ฟ้องคดีเรียกร้อง เป็นเงิน
 จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า ตามปกติทั่วไปการใช้สอยรถยนต์ย่อมมีความเสื่อมสภาพ
 ตามกาลเวลา แต่การเสื่อมสภาพของรถยนต์ที่ได้รับความเสียหายจากการถูกเสาไฟฟ้า
 ล้มทับในกรณีนี้ไม่ใช้การเสื่อมสภาพตามปกติธรรมดา แต่เป็นความเสื่อมสภาพที่พึงคาดเห็นได้
 จากรถยนต์ที่ถูกซ่อมอันเนื่องมาจากการได้รับอุบัติเหตุ จึงย่อมมีราคาลดลงนอกเหนือ
 จากการเสื่อมสภาพโดยปกติอีกด้วย อันเป็นผลโดยตรงจากการกระทำละเมิดของนายพนตร
 คอนรัมย์ และนายธเนศ อุปันนไชย ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดี
 ผู้ฟ้องคดีจึงควรได้รับค่าสินไหมทดแทนเพื่อเยียวยาความเสียหายในกรณีดังกล่าวนี้ได้
 ตามมาตรา ๒๒๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่โดยที่ข้อเท็จจริง
 ปรากฏว่า รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีได้รับการจดทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ ซึ่งเมื่อ
 นับจากวันที่จดทะเบียนดังกล่าวจนถึงวันที่เกิดเหตุเสาไฟฟ้าโค่นล้มทับรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีคือ
 วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๘ จะเห็นได้ว่ารถยนต์ของผู้ฟ้องคดีได้ผ่านการใช้งานมาเป็นระยะเวลา
 เกือบ ๖ ปี และโดยปกติเมื่อมีการซ่อมแซมรถยนต์ ผู้ซ่อมย่อมต้องพยายามซ่อมแซมให้
 รถยนต์นั้นอยู่ในสภาพเดิมหรือใกล้เคียงกับสภาพเดิมมากที่สุด ประกอบกับศาลได้กำหนดให้
 ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบค่าใช้จ่ายซ่อมรถยนต์ตามใบเสร็จรับเงิน ฉบับลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘

/เป็นเงิน...

เป็นเงินจำนวน ๗๑,๔๓๐ บาท ตามที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอ และกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีได้รับค่าขาดประโยชน์จากการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ใช้รถยนต์ในระหว่างซ่อม ในอัตราวันละ ๕๐๐ บาท เป็นเวลา ๕๒ วัน เป็นเงินจำนวน ๒๖,๐๐๐ บาท ดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท จึงย่อมไม่เป็นธรรมแก่คู่กรณีฝ่ายที่ต้องรับผิดชอบ เห็นควรกำหนดค่าเสื่อมสภาพรถยนต์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีฟังขึ้นบางส่วน

กรณีผู้ถูกฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ในขณะที่เกิดเหตุรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีได้จอดอยู่บริเวณขอบฟุตบาทสีขาว - แดง ซึ่งเป็นจุดที่ห้ามจอดรถยนต์ทุกประเภทและตลอดเวลา การที่ผู้ฟ้องคดีนำรถยนต์มาจอดในบริเวณดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมีส่วนกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายอยู่ด้วย อีกทั้งไม่ปรากฏว่ามีรถยนต์ของประชาชนคนอื่นๆ ได้จอดบริเวณดังกล่าวและไม่ปรากฏว่ารถยนต์คันอื่นๆ ได้รับความเสียหาย เมื่อผู้ฟ้องคดีมีส่วนผิดอยู่ด้วย จึงควรต้องหักส่วนค่าสินไหมทดแทนที่ผู้ฟ้องคดีมีส่วนทำความผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายออกด้วย นั้น เห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงดังกล่าวจะเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้นก็ตาม แต่ปรากฏตามภาพถ่ายท้ายคำฟ้องและท้ายคำให้การว่าบริเวณที่ผู้ฟ้องคดีจอดรถมีขอบฟุตบาทเป็นสีขาวแดง ซึ่งแสดงว่าห้ามจอดรถ จึงเป็นข้อเท็จจริงที่มีอยู่จริง และมีอยู่แล้วตั้งแต่ในชั้นการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้นำรถยนต์ไปจอดในบริเวณดังกล่าวจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนในการกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายรวมอยู่ด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงต้องร่วมรับผิดชอบกับผู้ถูกฟ้องคดีในความเสียหายดังกล่าว จึงเห็นควรหักส่วนที่ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นออกร้อยละ ๕ ของค่าสินไหมทดแทนที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจากผู้ถูกฟ้องคดี เป็นเงินจำนวน ๖,๓๗๑.๕๐ บาท ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๔๒ ประกอบมาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๑๒๑,๐๕๘.๕๐ บาท

ในส่วนของดอกเบี้ยนั้น เห็นว่า มาตรา ๒๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ในกรณีหนี้อันเกิดแต่มูลละเมิด ลูกหนี้ได้ชื่อว่าผิดนัดมาแต่เวลาที่ทำละเมิด และมาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง ที่ใช้บังคับในขณะที่เกิดกรณีพิพาท บัญญัติว่า หนี้เงินนั้นทำนให้คิดดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดร้อยละเจ็ดกึ่งต่อปี และโดยที่พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ มาตรา ๓ บัญญัติว่า ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา ๗ ถ้าจะต้องเสียดอกเบี้ยแก่กันและมีได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือโดยบทกฎหมายอันชัดแจ้ง

/ให้ใช้อัตรา...

ให้ใช้อัตราร้อยละสามต่อปี อัตราตามวรรคหนึ่ง อาจปรับเปลี่ยนให้ลดลงหรือเพิ่มขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจของประเทศได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา โดยปกติให้กระทรวงการคลังพิจารณาทบทวนทุกสามปีให้ใกล้เคียงกับอัตราเฉลี่ยระหว่างดอกเบี้ยเงินฝาก กับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมของธนาคารพาณิชย์” มาตรา ๔ บัญญัติว่าให้ยกเลิกความใน มาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา ๒๒๔ หนี้เงินนั้น ให้คิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา ๗ บวกด้วย อัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี...” มาตรา ๖ บัญญัติว่า บทบัญญัติตามมาตรา ๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดนี้ ให้ใช้แก่การคิดดอกเบี้ย ที่ถึงกำหนดเวลาชำระตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ย ในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ และมาตรา ๗ บัญญัติว่า บทบัญญัติตาม มาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดนี้ ให้ใช้แก่การคิดดอกเบี้ยผิดนัดที่ถึงกำหนดเวลาชำระตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยผิดนัดในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ โดยผลบังคับของพระราชกำหนดดังกล่าว ดอกเบี้ยผิดนัดในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนด ดังกล่าวใช้บังคับยังคงคิดในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหาย ส่วนดอกเบี้ยผิดนัด ที่ถึงกำหนดเวลาชำระตั้งแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ อันเป็นวันที่พระราชกำหนดดังกล่าวใช้บังคับ เป็นต้นไปต้องคิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ซึ่งออกตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บวกด้วย อัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหาย ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับดอกเบี้ย ของเงินจำนวน ๑๒๑,๐๕๘.๕๐ บาท ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตั้งแต่วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่เกิดเหตุแห่งการกระทำละเมิดจนถึงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันฟ้องคดี รวม ๘๖ วัน คิดเป็นดอกเบี้ยจำนวน ๒,๑๓๙.๒๕ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๑๒๓,๑๙๗.๗๕ บาท และดอกเบี้ยผิดนัดนับถัดจากวันฟ้องคดีถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหาย และดอกเบี้ยผิดนัดตั้งแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ ในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ซึ่งออกตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บวกด้วยอัตราเพิ่ม ร้อยละ ๒ ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหายจำนวนดังกล่าว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า ไม่มีบทบัญญัติใดในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

/พ.ศ. ๒๕๔๒...

พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้คู่กรณีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดต้องชำระค่าธรรมเนียมศาลแทนคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง ศาลปกครองจึงไม่อาจพิจารณาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ฟ้องคดีได้

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน จำนวน ๑๕๐,๐๓๕.๒๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๔๗,๔๓๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดีแก่ผู้ฟ้องคดี คำขออื่นนอกจากนี้ ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ ค่าสินไหมทดแทน จำนวน ๑๒๓,๑๙๗.๗๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของเงินจำนวน ๑๒๑,๐๕๘.๕๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ซึ่งออกตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บวกด้วย อัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยให้ชำระให้แล้วเสร็จ ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลบางส่วน ตามส่วนของการชนะคดีแก่ผู้ฟ้องคดี และคืนค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนตามส่วนของการชนะคดี ในชั้นอุทธรณ์ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

นายประนัย วณิชชานนท์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

[Handwritten signature]

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายประสาธ พงษ์สุวรรณ
ประธานแผนกคดีบริหารงานบุคคล
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นางเสริมตรุณี ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายรังสิกร อุปพงศ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย กิจสนาโยธิน
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

[Handwritten signature]

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางสาวกิงกาญจน์ คุณสุทธิ

